

ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ DCI ΕΛΛΑΔΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΙΟΘΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΔΗΛΩΣΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ-ΕΛΛΑΔΑΣ

Το δικαίωμα ασύλου διασφαλίζεται ρητά από το άρθρο 18 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εφεξής «ο Χάρτης»), σύμφωνα με το οποίο «Το δικαίωμα ασύλου διασφαλίζεται τηρουμένων των κανόνων της Σύμβασης της Γενεύης της 28ης Ιουλίου 1951 και του Πρωτοκόλλου της 31ης Ιανουαρίου 1967 περί του καθεστώτος των προσφύγων και σύμφωνα με τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (εφεξής οριζόμενες ως «οι Συνθήκες»). Συνεπώς τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πέραν της εθνικής υποχρέωσης για τήρηση και εφαρμογή της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 και του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης του 1967, έχουν και κοινοτική/ευρωπαϊκή υποχρέωση για το δικαίωμα στο άσυλο μέσω του συγκεκριμένου άρθρου του Χάρτη. Τον Δεκέμβριο του 2009, τέθηκε σε ισχύ η Συνθήκη της Λισαβόνας, η οποία κατέστησε τον Χάρτη νομικά δεσμευτικό σε ισότιμο επίπεδο με τις πρωτογενείς συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στις 18 Μαρτίου 2016 η Ε.Ε. και η Τουρκία προέβησαν σε μία Κοινή Δήλωση για την αντιμετώπιση των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών, με αμφιλεγόμενο νομικό και πολιτικό περιεχόμενο¹.

Η συγκεκριμένη συμφωνία αποτελεί «αξιακή υπαναχώρηση»² από το δίκαιο του ασύλου και από το κεκτημένο του σύγχρονου, νομικού και πολιτικού μας πολιτισμού. Επιπλέον, η ως άνω «Κοινή Δήλωση» είναι νομικά έκθετη και η εφαρμογή της μπορεί να οδηγήσει τους επιστρεφόμενους στην Τουρκία αλλοδαπούς σε σοβαρές παραβιάσεις του δικαιώματός τους στη διεθνή προστασία καθώς και άλλων σημαντικών δικαιωμάτων τους.

---

¹ Το πλήρες κείμενο της Δήλωσης διατίθεται στη διεύθυνση <http://www.consilium.europa.eu/el/press/press-releases/2016/03/18-eu-turkey-statement/>

² Σύμφωνα με τη διατύπωση της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΕΔΑ). Για την πλήρη έκθεση της Επιτροπής βλ. <http://www.nchr.gr/index.php/2013-04-03-10-23-48/2013-04-03-10-43-00>

Τρία και πλέον χρόνια εφαρμογής της Κοινής Δήλωσης Ευρωπαϊκής Ένωσης-Τουρκίας και το ανθρώπινο κόστος εφαρμογής της είναι εξαιρετικά οδυνηρό:

- Εκατοντάδες πνιγμένοι πρόσφυγες στα νερά του Αιγαίου με την αναλογία θανάτων στους εισερχόμενους πρόσφυγες να είναι αυξημένη σήμερα σε σχέση με το 2015.
- Οι ροές προσφύγων και μεταναστών συνεχίζονται προς την Ελλάδα παρά τα κατασταλτικά μέτρα καθώς πάνω από 90.000 πρόσφυγες και μετανάστες έχουν έρθει από τις 20 Μαρτίου 2016 μέχρι το τέλος 2018 μόνο από τα θαλάσσια σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας και πάνω από 28 χιλιάδες την ίδια περίοδο από την περιοχή του Έβρου, η οποία δεν περιλαμβάνεται στις ρυθμίσεις της Κοινής Δήλωσης.
- Παρατηρούνται σοβαρά προβλήματα υγείας σε σημαντική μερίδα ευάλωτων ομάδων των αιτούντων διεθνή προστασία, η, δε, διαδικασία εντοπισμού και αντιμετώπισης της ευαλωτότητας τους καθυστερεί, επιτείνοντας τα υπάρχοντα προβλήματα υγείας τους ή δημιουργώντας νέα
- Παρατηρούνται αρκετά περιστατικά σεξουαλικής βίας και εκμετάλλευσης κατά αιτούντων διεθνή προστασία, συμπεριλαμβανομένων και ασυνόδευτων ανηλίκων
- παρατηρείται σοβαρή αύξηση των κρατουμένων αιτούντων διεθνή προστασία, σε αρκετές περιπτώσεις σε άθλιες συνθήκες κράτησης κατά παράβαση ακόμα και του κοινοτικού δικαίου
- Παρατηρούνται ιδιαίτερα κακές έως άθλιες συνθήκες διαβίωσης των αιτούντων διεθνή προστασία, ιδίως των ευάλωτων ομάδων, στα κέντρα υποδοχής στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου για όσο χρονικό διάστημα υποχρεώνονται να παραμένουν εκεί, συνήθως, τουλάχιστον αρκετούς μήνες
- Παρατηρείται σημαντική αύξηση των εισροών παράτυπων αλλοδαπών από τον Έβρο, συμπεριλαμβανομένων και ασυνόδευτων ανηλίκων, οι οποίοι παραμένουν, συχνά, επί μακρό χρονικό διάστημα, χωρίς πρόσβαση στη διαδικασία διεθνούς προστασίας

Παράλληλα, με βάση τα υπάρχοντα στοιχεία από ανεξάρτητους φορείς, κατά την εκτίμηση της οργάνωσης, δεν υφίστανται την τρέχουσα περίοδο και κατά το παρελθόν επαρκείς και αποτελεσματικές νομικές και πραγματικές εγγυήσεις για να ζητήσουν και να λάβουν οι πρόσφυγες διεθνή προστασία στην Τουρκία, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης, την οποία, ως γνωστό, η Τουρκία αρνείται να εφαρμόσει ως προς τους μη ευρωπαίους πρόσφυγες.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η Ελλάδα έχει υποχρέωση διάσωσης ανθρώπων στη θάλασσα. Η υποχρέωση αυτή βρίσκεται πεδίο εφαρμογής σε όλες τις θαλάσσιες ζώνες – από την αιγιαλίτιδα ζώνη- μέχρι και την ανοιχτή θάλασσα.³ Επιπλέον, η υποχρέωση

---

³ Βλ. Έκθεση Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΕΔΑ) «Η κατάσταση των αλλοδαπών που εισέρχονται στην ελληνική επικράτεια και η πρακτική των λιμενικών αρχών», 2008, διαθέσιμη στη διεύθυνση

διάσωσης δεν υφίσταται μόνο όταν ένα σκάφος εκπέμπει σήμα κινδύνου αλλά καλύπτει και τις περιπτώσεις εκείνες που σκάφη «συναντούν» τυχαία λέμβους ή άτομα στη θάλασσα που βρίσκονται σε κίνδυνο ζωής.⁴ Η υποχρέωση διάσωσης υφίσταται ακόμη και στην περίπτωση που οι ίδιοι οι αλλοδαποί έχουν προκαλέσει τον κίνδυνο ζωής είτε πηδώντας στη θάλασσα είτε προκαλώντας βλάβη στις λέμβους που χρησιμοποιούν, σύμφωνα με καταγγελίες των ελληνικών λιμενικών αρχών, προκειμένου να τύχουν της βοήθειας τους. Επίσης, τέτοιου είδους πρακτικές από πλευράς αλλοδαπών δε μπορούν και δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται ως ενδεχόμενη δικαιολογία για μείωση ή «χαλάρωση» των επιχειρήσεων διάσωσης.⁵

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου της Ευρώπης έχει υιοθετήσει το ψήφισμα 1821 (2011) για την αναχαίτιση και διάσωση στη θάλασσα, αιτούντων άσυλο, προσφύγων και παράτυπων μεταναστών⁶, σύμφωνα με το οποίο «η Συνέλευση υπενθυμίζει στα κράτη μέλη ότι έχουν τόσο ηθική όσο και νομική υποχρέωση να διασώζουν πρόσωπα σε κίνδυνο στη θάλασσα, χωρίς την ελάχιστη καθυστέρηση και επαναλαμβάνει κατηγορηματικά την ερμηνεία που δίνεται από το Γραφείο του Ύπατου Αρμοστή για τους Πρόσφυγες (UNHCR), ότι η αρχή της μη επαναπροώθησης εφαρμόζεται και στην ανοιχτή θάλασσα. Η ανοιχτή θάλασσα δεν είναι περιοχή, στην οποία τα κράτη απαλλάσσονται από τις νομικές τους υποχρεώσεις, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που προκύπτουν από το διεθνές δίκαιο για τους πρόσφυγες»⁷. Επίσης, ειδικές επιφυλάξεις υπέρ της υποχρέωσης των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για μη επαναπροώθηση προσφύγων και αιτούντων άσυλο προβλέπει και ο Κώδικας Συνόρων του Σένγκεν (άρθρο 3, εδάφιο β)⁸.

Εξάλλου, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) στη σημαντική απόφασή του, *Hirsi Jamaa και άλλοι κατά Ιταλίας* (23-2-2012, αριθμός προσφυγής 27765/2009)⁹ έκρινε ότι παραβιάστηκε το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής

---

http://nchr.gr/images/pdf/apofaseis/prosfuges_metanastes/katastasi_allodapon_aegean_2008.pdf, σελ 5-6 με ειδικότερη βιβλιογραφία: S. N. Nandan and S. Rosenne, *United Nations Convention on the Law of the Sea, 1982: A Commentary, Vol III* (Martinus Nijhoff Publishers, The Hague 1995) 177.

⁴ Έκθεση ΕΕΔΑ, όπου πιο πάνω, βλ. υποσημείωση 12-ειδικότερη βιβλιογραφία, βλ Μ. Pallis, "Obligations of States towards Asylum Seekers at Sea: Interactions and Conflicts between Legal Regimes" (2002) 14 *International Journal of Refugee Law* 329, 338.

⁵ Έκθεση ΕΕΔΑ, όπου πιο πάνω βλ. υποσημείωση 12-ειδικότερη αναφορά, βλ. και R. P. Schaffer, "The Singular Plight of Sea-Born Refugees" (1978-1980) 8 *Australian Yearbook of International Law* 213, 221.

⁶ Για το πλήρες κείμενο του ψηφίσματος βλ. στη διεύθυνση: <http://www.refworld.org/pdfid/>

4ee0bbf82.pdf όπου είναι αναρτημένος ο κατάλογος των αποφάσεων του Συμβουλίου της Ευρώπης- List of reports, opinions, resolutions and recommendations of the Committee on

Migration, Refugees and Population, 1995-2011.

⁷ Σημείο 8 του ψηφίσματος

⁸ Κανονισμός 562/2006, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα. Διατίθεται στη διεύθυνση <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=celex:02006R0562-20131126>

⁹ Ολόκληρη η απόφαση διατίθεται στη διεύθυνση <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-109231#%22itemid%22:%22001-109231%22>}}

Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) επειδή οι προσφεύγοντες αλλοδαποί, οι οποίοι είχαν επιβιβαστεί σε πλοία στην ανοιχτή θάλασσα με ιταλική σημαία και με ιταλικό στρατιωτικό προσωπικό, υποχρεώθηκαν να αποβιβαστούν στις ακτές της Λιβύης, χωρίς, μάλιστα, να ενημερωθούν στο μεταξύ για τον πραγματικό προορισμό τους και χωρίς να τους δοθεί δυνατότητα πραγματικής έκθεσης των ισχυρισμών τους ότι θα υποστούν απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση στη Λιβύη. Στην πραγματικότητα, επρόκειτο σαφώς για συλλογική επιχείρηση επαναπροώθησης προσφύγων και αιτούντων άσυλο από την Ιταλία προς τη Λιβύη.

Πιο συγκεκριμένα το Δικαστήριο έκρινε ότι αλλοδαποί, όντας στο προαναφερόμενο πλοίο βρισκόνταν υπό τη δικαιοδοσία της Ιταλίας, σύμφωνα με το άρθρο 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου καθώς «βρίσκονταν υπό συνεχή *de jure* και *de facto* έλεγχο των ιταλικών αρχών»¹⁰. Περαιτέρω το Δικαστήριο έκρινε ότι «η απομάκρυνση των αλλοδαπών, που πραγματοποιείται στο πλαίσιο αναχαιτίσεων στην ανοιχτή θάλασσα από τις αρχές ενός κράτους κατά την άσκηση της κυριαρχικής τους εξουσίας, το αποτέλεσμα της οποίας είναι να εμποδιστούν οι μετανάστες από το να φτάσουν στα σύνορα του κράτους ή ακόμα και να τους απωθήσει πίσω σε άλλο κράτος, συνιστά άσκηση [κρατικής] δικαιοδοσίας, κατά την έννοια του άρθρου 1 της Σύμβασης [ΕΣΔΑ]». Το Δικαστήριο «διαπίστωσε ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν πρόσβαση σε διαδικασία ταυτοποίησης και αξιολόγησης της προσωπικής τους κατάστασης πριν επιστρέψουν στη Λιβύη». Η Ιταλία «αναγνώρισε ότι δεν υπήρχε πρόβλεψη για τέτοιες διαδικασίες στα στρατιωτικά πλοία στα οποία επιβιβάστηκαν οι προσφεύγοντες. Δεν υπήρχαν ούτε διερμηνείς ούτε νομικοί σύμβουλοι μεταξύ του προσωπικού επί του σκάφους».¹¹ Μία σημαντική αναφορά του Δικαστηρίου που αποτελεί σοβαρή νομική παρακαταθήκη για τα δικαιώματα των προσφύγων και των αιτούντων άσυλο αφορά «τη σημασία της διασφάλισης σε οποιονδήποτε υπόκειται σε μέτρο απώθησης, οι συνέπειες του οποίου είναι δυνητικά μη αναστρέψιμες, του δικαιώματος να αποκτήσει επαρκείς πληροφορίες ώστε να μπορέσει να αποκτήσει αποτελεσματική πρόσβαση στις σχετικές διαδικασίες και να τεκμηριώσει τις αιτιάσεις του».¹² «Έχοντας υπόψη τις περιστάσεις της προκείμενης υπόθεσης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες στερήθηκαν κάθε ένδικο μέσο που θα τους έδινε τη δυνατότητα να υποβάλουν τις αιτιάσεις τους, σύμφωνα με το άρθρο 3 της Σύμβασης ... στην αρμόδια αρχή και να λάβουν μία διεξοδική και αυστηρή αξιολόγηση των αιτημάτων τους πριν την επιβολή του μέτρου της απώθησης».¹³ Καθιερώνεται έτσι, νομολογιακά πλέον και κατ' ερμηνεία του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ, η απαγόρευση αναχαιτίσεων και απωθήσεων αλλοδαπών με οποιοδήποτε τρόπο και μέσο από την είσοδο στο έδαφος ενός κράτους, εάν δεν έχει προηγουμένως παρασχεθεί από το εν λόγω κράτος η δυνατότητα σε κάθε αλλοδαπό να εκθέσει καταλλήλως τον τυχόν κίνδυνο απάνθρωπης και εξευτελιστικής μεταχείρισης που μπορεί να υποστεί στο

¹⁰ βλ. παράγραφο 81 της απόφασης

¹¹ παράγραφος 202 της απόφασης

¹² Παράγραφος 204 της απόφασης

¹³ Παράγραφος 205 της απόφασης

κράτος επαναπροώθησής τους (τρίτη χώρα) ή, κατ' επέκταση, στο κράτος καταγωγής του.

Η οικουμενικότητα του ζητήματος των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών δεν επιδέχεται λύσεις που μπορούν να εφαρμοστούν μόνο σε εθνικό πλαίσιο. Εξάλλου, η γεωγραφική θέση της Ελλάδας δεν επιτρέπει αυταπάτες για εθνικές λύσεις. Η διεθνοποίηση του ζητήματος στα διεθνή fora, η ένταξή του στην ευρωπαϊκή ατζέντα, το αίτημα για αναλογική κατανομή των προσφύγων και των μεταναστών στο σύνολο των ευρωπαϊκών χωρών, ο ανθρωπισμός, το βέλτιστο συμφέρον των παιδιών-προσφύγων και ο σεβασμός των διεθνών συνθηκών μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν τα βασικά βήματα για μια ορθολογική διαχείριση του προβλήματος σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι καιρός να σταματήσει να αντιμετωπίζει το προσφυγικό και μεταναστευτικό ως πρόβλημα κυρίως, δημόσιας ασφάλειας και τάξης. Παραβλέπει, έτσι, ότι η σύγχρονη έννοια της ασφάλειας με κοινωνικό πρόσημο δεν περιλαμβάνει μόνο τη διαφύλαξη της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας και της παρουσίας των πολιτών κάθε κράτους αλλά εμπλουτίζεται και περιλαμβάνει την αξιοπρεπή διαβίωσή τους, δηλαδή την κατάλληλη και επαρκή πρόσβαση των πολιτών αυτών σε τροφή, νερό, ένδυση, στέγη με βασικές ανέσεις, βασικές υπηρεσίες υγείας και υπηρεσίες εκπαίδευσης, δηλαδή περιλαμβάνει και την κοινωνική ασφάλεια¹⁴.

Με την υιοθέτηση περιοριστικών πολιτικών από την Ευρωπαϊκή Ένωση (Κοινή Δήλωση Ε.Ε.-Τουρκίας, την υιοθέτηση ανάλογης πολιτικής για τη Λιβύη, τον περιορισμό των διασώσεων στη Μεσόγειο και την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης των μη κυβερνητικών οργανώσεων και άλλων φορέων σε βάρος των διασώσεων προσφύγων και μεταναστών κλπ), τόσο οι θάνατοι αλλοδαπών στη θάλασσα και το εμπόριο διακίνησής τους θα συνεχίζονται ενώ η αντιμετώπιση των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο περί προσφύγων, θα γίνεται ολοένα και πιο δύσκολη. Πεποιθήσή μας είναι ότι η συρρίκνωση των δικαιωμάτων των αιτούντων διεθνή προστασία, οι προβληματικές διαδικασίες υποδοχής και φιλοξενίας τους και ο ρατσισμός σε βάρος τους δεν βλάπτουν μόνο τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, αλλά και εθίζουν συνολικά τις ευρωπαϊκές κοινωνίες στη νομιμοποίηση της ιδέας ύπαρξης κατηγοριών ανθρώπων χωρίς δικαιώματα και στην περιθωριοποίησή τους με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την κοινωνική συνοχή των ευρωπαϊκών κοινωνιών. Το αίσθημα της προσωπικής ασφάλειας των πολιτών δεν εμπεδώνεται με την καταστολή αλλά με την ενίσχυση του κοινωνικού ιστού, την εμπέδωση της αλληλεγγύης, την αναγνώριση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, σε όσους το

---

¹⁴ Βλ. ενδεικτικά το άρθρο 22 του ελληνικού Συντάγματος, το άρθρο 25 της Οικουμενικής Διακήρυξης των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και τον αναθεωρημένο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Χάρτη του Συμβουλίου της Ευρώπης (1996), διεθνή σύμβαση για την προστασία των κοινωνικών δικαιωμάτων, που τέθηκε σε ισχύ στις 1 Ιουλίου 1999.

δικαιούνται, και την ομαλή ένταξη των ανθρώπων στις κοινωνίες στις οποίες ζουν σε σταθερή και μόνιμη βάση.

Το DCI Ελλάδα θα αξιοποιήσει όλα τα δυνατά εργαλεία και θα απευθύνεται στις ελληνικές και στις ευρωπαϊκές αρχές μόνο του ή μέσα από συνέργειες και συνεργασίες με άλλες οργανώσεις προκειμένου, στο πλαίσιο των θέσεών του για την Κοινή Δήλωση Ευρωπαϊκής Ένωσης:

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο:

α) Να ακυρωθεί στο νόμο και στην πράξη η Κοινή Δήλωση Ευρωπαϊκής Ένωσης-Τουρκίας και να αντικατασταθεί με μία ολοκληρωμένη συμφωνία μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την αναλογική κατανομή στα κράτη μέλη όλων των παράτυπα εισερχομένων αλλοδαπών σε έδαφος κράτους μέλους.

β) Να επιδιωχθεί η δημιουργία ασφαλών και νόμιμων διόδων αιτούτων διεθνή προστασία στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ενδεικτικά, προτείνεται η δημιουργία πλήρως λειτουργικών και επαρκώς στελεχωμένων κόμβων υποδοχής (hot spots) της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις χώρες πρώτης υποδοχής των προσφύγων από τη Συρία με τη συναίνεση των κυβερνήσεών τους (Τουρκία, Λίβανος, Ιορδανία). Στους κόμβους αυτούς οι πρόσφυγες θα εντάσσονται σε διαδικασίες επανεγκατάστασης (resettlement) ώστε, τελικά, να λαμβάνουν βίζα Σένγκεν και να μπορούν, έτσι, να έχουν πρόσβαση σε ασφαλή και νόμιμη είσοδο στην Ευρώπη. Παράλληλα, με την σταθερή και αποτελεσματική δημιουργία τέτοιων κόμβων μπορεί να παταχθεί το εμπόριο της διακίνησης ανθρώπων ενώ, παράλληλα, θα μειωθούν σημαντικά έως θα μηδενιστούν οι απώλειες ζωών στο Αιγαίο και αλλού στη Μεσόγειο.

γ) Να επαναρχίσει το πρόγραμμα μετεγκατάστασης των προσφύγων από την Ελλάδα και την Ιταλία με χρήση ενός διευρυμένου ορισμού της οικογένειας.

δ) Να ιδρυθεί πάγιο πρόγραμμα επανεγκατάστασης των προσφύγων στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αξιοποιώντας τη σχετική εμπειρία της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες

ε) Να τροποποιηθεί ριζικά ο Κανονισμός «Δουβλίνο 3» στο πλαίσιο του Κοινού Ευρωπαϊκού Συστήματος Ασύλου στην κατεύθυνση του σημείου α.

στ) Να συγκληθεί διεθνής διάσκεψη για το προσφυγικό ζήτημα, με έμφαση στις ευάλωτες ομάδες των προσφύγων, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ με στόχο την υιοθέτηση πολιτικών αναλογικής κατανομής των προσφύγων και από τις υπόλοιπες χώρες του λεγόμενου Βορρά (Η.Π.Α, Καναδάς, Ιαπωνία, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία) που έχουν τους σχετικούς οικονομικούς πόρους.

Σε εθνικό επίπεδο:

A) Να καταργηθεί ο γεωγραφικός περιορισμός των αιτούντων διεθνή προστασία στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου και να μεταφέρονται ταχέως και ασφαλώς οι αιτούντες διεθνή προστασία από τα νησιά στο εσωτερικό της χώρας.

B) να καταργηθεί η υπερταχεία διαδικασία του άρθρου 60 παρ. 4 του ν. 4375/2016 για τους αιτούντες διεθνή προστασία στα νησιά.

Γ) να πραγματοποιείται ταχέως και από επαρκές και καταρτισμένο προσωπικό ο εντοπισμός και η αναγνώριση της ευάλωτότητας των αιτούντων διεθνή προστασία στα νησιά του ανατολικού Αιγαίου.

Δ) Να λαμβάνονται μέτρα για την ταχύτερη και αποτελεσματικότερη πρόσβαση όλων των αιτούντων διεθνή προστασία, ιδίως των ευάλωτων ομάδων, στη διαδικασία διεθνούς προστασίας

Δ) Να ιδρυθεί κέντρο ή παρατηρητήριο πληροφόρησης για την εφαρμογή ή μη, των νομοθεσιών, εθνικών και διεθνών, που ισχύουν καθώς και τα προβλήματα που συναντώνται κατά τις διαδικασίες υποδοχής, φιλοξενίας, διεθνούς προστασίας και ένταξης των προσφύγων στην ελληνική κοινωνία. Κεντρικός στόχος του παρατηρητηρίου είναι η καταπολέμηση της παραπληροφόρησης και η συστηματική και αξιόπιστη συλλογή δεδομένων, μαρτυριών και πληροφοριών για τα ως άνω ζητήματα.

E) Να πραγματοποιείται μια συλλογή καλών πρακτικών υποδοχής και κοινωνικής ένταξης μεταναστών και προσφύγων.

Στ) Να δημιουργηθεί ένα πάγιο forum διαβούλευσης με όλους τους εμπλεκόμενους φορείς και τους θεσμούς για ζητήματα προσφύγων. Μια τέτοια πρωτοβουλία μπορεί να συντονίζεται από το Υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής και πρέπει να περιλαμβάνει τα εμπλεκόμενα υπουργεία, τις αυτοδιοικητικές αρχές όλων των βαθμίδων, τις μη κυβερνητικές οργανώσεις, την Εκκλησία, πανεπιστήμια και ερευνητικές ομάδες που ασχολούνται με αυτό το αντικείμενο, άλλους αρμόδιους φορείς καθώς και εκπροσώπους της Ύπατης Αρμοστείας για τους Πρόσφυγες και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.